

ΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Όλιβερ Τουίστ
Ένα φτωχό ορφανό αγόρι

Κύριος Μπαμπλ
Διευθυντής του πτωχοκομείου και του ορφανοτροφείου

Νυφίτσας
Πορτοφολάς

Κύριος Μπράουνλουου
Καλοσυνάτος ηλικιωμένος

Ρόουζ Μέιλι
Καλόκαρδη νέα γυναίκα

Φάγκεν
Αρχηγός της συμμορίας κλεφτών

Νάνσι
Σερβιτόρα, φιλενάδα του Μπιλ Σάικς

Μπιλ Σάικς
Μοχθηρός κλέφτης

ΟΛΙΒΕΡ
ΤΟΥΙΣΤ

Τα παλιά χρόνια, οι περισσότερες πόλεις είχαν κι από ένα πτωχοκομείο όπου πήγαιναν όσοι είχαν ανάγκη από φαγητό και στέγη.

Μια νύχτα, μια νεαρή γυναίκα βρέθηκε σωριασμένη στον δρόμο, αδύναμη από την εξάντληση. Μεταφέρθηκε στο κοντινό πτωχοκομείο, όπου λίγες ώρες αργότερα γέννησε ένα αγοράκι. Η νεαρή μητέρα κράτησε τον γιο της στην αγκαλιά της και τον φίλησε τρυφερά. Ήταν όμως τόσο άρρωστη, που πέθανε πριν προλάβει να του δώσει ένα όνομα. Κανείς δεν ήξερε ποια ήταν ή από πού είχε έρθει, έτσι ο κύριος Μπαμπλ, που διηύθυνε το πτωχοκομείο, ονόμασε το μωρό Όλιβερ Τουίστ.

Ο κύριος Μπαμπλ πήγε τον Όλιβερ σε ορφανοτροφείο, όπου τον μεγάλωσε μια κακιά ηλικιωμένη γυναίκα που παραμελούσε τα παιδιά που είχε υπό την προστασία της και δεν τους έλεγε ποτέ μια καλή κουβέντα. Ωστόσο, στα ένατα γενέθλια του Όλιβερ, ο κύριος Μπαμπλ επέστρεψε για να τον πάρει και να τον πάει πίσω στο πτωχοκομείο. «Είσαι αρκετά μεγάλος για να βγάζεις τα προς το ζην, νεαρέ» είπε αυστηρά ο κύριος Μπαμπλ.

Η ζωή του Όλιβερ στο ορφανοτροφείο ήταν δυστυχισμένη, αλλά τα πράγματα δεν έγιναν καλύτερα στο πτωχοκομείο. Ήταν ένα άγριο μέρος όπου οι τρόφιμοι έπρεπε να δουλεύουν ατελείωτες ώρες, για να πληρώσουν για το φαγητό και το κρεβάτι τους. Από τις έξι η ώρα το πρωί, ο Όλιβερ και τα υπόλοιπα αγόρια έπρεπε να ξεμπλέκουν τεράστιους σωρούς από χοντρά παλιά σκοινιά. Τους τάζαν μόνο έναν χυλό βρόμης, μαζί με ένα κρεμμύδι δύο φορές την εβδομάδα και μισή φέτα ψωμί τις Κυριακές.

Τα αγόρια που βρίσκονταν στην ανάπτυξη ήταν συνέχεια πεινασμένα, έτσι μια μέρα αποφάσισαν πως κάποιος θα έπρεπε να ζητήσει περισσότερο φαγητό. Επέλεξαν τον Όλιβερ, καθώς ήταν ο πιο μικροκαμωμένος και ο πιο αδύνατος. Εκείνο το απόγευμα, όταν τελείωσε το πενιχρό του γεύμα, ο Όλιβερ με γενναιότητα έκανε ένα βήμα μπροστά απλώνοντας το μπόλ και το κουτάλι του.

«Σας παρακαλώ, κύριε, θέλω λίγο ακόμα» είπε σιγανά στον υπεύθυνο για τον χυλό.

Εκείνος τον κοίταξε με έκπληξη. «Τι θέλεις;» φώναξε.

Ο Όλιβερ τρέμοντας από φόβο, τραύλισε «Σ... σ... σας παρακαλώ, κύριε, θέλω λίγο ακόμα».

Ο υπεύθυνος, εξοργισμένος, άρπαξε τον Όλιβερ από τον γιακά και φώναξε τον κύριο Μπαμπλ. Ο Όλιβερ έκλαιγε πικρά καθώς τον κλειδωναν σε ένα σκοτεινό κελί. Οι σύμβουλοι του πτωχοκομείου ενημερώθηκαν και όλοι αποφάσισαν ότι ο Όλιβερ δημιουργεί προβλήματα και πρέπει να φύγει. Αμέσως,

ο κύριος Μπαμπλ έβαλε μια ανακοίνωση στην πύλη προσφέροντας πέντε λίρες σε όποιον τον έπαιρνε στη δουλειά του για μαθητευόμενο.

Ο τοπικός εργολάβος κηδειών, κύριος Σάουερμπερι, χρειαζόταν βοήθεια και συμφώνησε να δώσει στον Όλιβερ δουλειά.

Στο γραφείο κηδειών, έδιναν στον Όλιβερ τα αποφάγια σκύλων, ενώ έπρεπε να κοιμάται σε ένα κρύο και σκοτεινό δωμάτιο. Φοβόταν όμως τόσο πολύ μην τον στείλουν πίσω στο πτωχοκομείο, που έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε και δεν παραπονιόταν.

Ύστερα από λίγες εβδομάδες, επέτρεψαν στον Όλιβερ να είναι ένα από τα κεντρικά πρόσωπα στην εκκλησία, φορώντας μαύρο κουστούμι και ημίψηλο καπέλο. Η θλιμμένη και μικροσκοπική φιγούρα του έδινε μια πένθιμη νότα στην τελετή, γεγονός που ευχαρίστησε τον κύριο Σάουερμπερι. Ωστόσο αυτό δεν ευχαρίστησε τον νεαρό βοηθό του κυρίου Σάουερμπερι, τον Νόα, που ζήληψε πολύ τον Όλιβερ.

Ο Νόα έπαιρνε την εκδίκησή του με το να βασανίζει τον Όλιβερ κάθε φορά που ήταν μόνοι. Ο Όλιβερ υπέμενε τις κοροϊδίες του Νόα σιωπηλά, αλλά μια μέρα, ενώ ο κύριος Σάουερμπερι έλειπε, ο Νόα το παρατράβηξε. «Ει, Πτωχοκομείο» κορόιδεψε «στοιχηματίζω πως η μητέρα σου ήταν απατεωνίσσα! Ευτυχώς που πέθανε, αλλιώς θα ήταν στη φυλακή!».

Ο Όλιβερ εξοργίστηκε και όρμησε στον Νόα με τις γροθιές του τεντωμένες. Τα δυο αγόρια πάλεψαν μανιασμένα, μέχρι που η σύζυγος του κυρίου Σάουερμπερι έτρεξε και τους χώρισε.

Εκείνη τη νύχτα ο Όλιβερ έμεινε ξάγρυπνος. Φοβόταν πως θα τον έστειλαν πίσω στο πτωχοκομείο όταν ο κύριος Σάουερμπερι θα επέστρεφε. Τρομοκρατημένος καθώς ήταν, αποφάσισε να το σκάσει. Όταν όλοι είχαν αποκοιμηθεί, πήγε στην κουζίνα, πήρε λίγο φαγητό και έφυγε βιαστικά από το παράθυρο.

Ο Όλιβερ είχε ακούσει για τη μεγάλη πόλη, το Λονδίνο, και αποφάσισε να πάει εκεί, ελπίζοντας πως ο κύριος Μπαμπλ δεν θα τον έβρισκε ποτέ σε ένα τόσο πολυπληθές μέρος. Επτά μέρες περπατούσε. Όταν τελικά έφτασε στο Λονδίνο, κάθισε σε ένα κατώφλι, πεινασμένος και με πονεμένα πόδια, χωρίς να έχει ιδέα τι θα κάνει στη συνέχεια. Σύντομα συνειδητοποίησε πως τον παρακολουθούσε από την απέναντι πλευρά του δρόμου ένα βρόμικο αγόρι με έξυπνα μάτια, που φορούσε

ένα πολύ φαρδύ παλτό και ένα ψηλό τσαλακωμένο καπέλο. Το αγόρι περπάτησε μάγικα προς τον Όλιβερ με τα χέρια στις τσέπες.

«Γεια σου» είπε κεφάτα «τι σου συμβαίνει;».

«Πεινάω πολύ και είμαι κουρασμένος» απάντησε ο Όλιβερ με δάκρυα στα μάτια. «Εδώ και επτά μέρες περπατάω».

Το αγόρι τον παρατήρησε για λίγη ώρα. «Έχεις πουθενά να κοιμηθείς απόψε;» ρώτησε.

«Όχι, δεν έχω» απάντησε ο Όλιβερ.

«Χρήματα έχεις;»

Ο Όλιβερ έγνεψε αρνητικά.

«Λοιπόν, μην ανησυχείς. Εντάξει;» είπε το αγόρι. «Ξέρω έναν αξιοπρεπή κύριο που θα σου προσφέρει κατάλυμα χωρίς πληρωμή».

Ο Όλιβερ τον ευχαρίστησε και το αγόρι συστήθηκε ως Τζακ Ντόκινς. «Οι φίλοι μου όμως με φωνάζουν "Νυφίτσα", γιατί είμαι πονηρός και ξεγλιστράω» εξήγησε.

Ο Τζακ έφερε στον Όλιβερ λίγο ψωμί και ζαμπόν κι εκείνος τα καταβρόχθισε. Έπειτα του έκανε νόημα να σηκωθεί και άρχισαν να περπατούν μέσα σε έναν λαβύρινθο από στενά σοκάκια. Περνούσαν ανάμεσα από εξαθλιωμένους άντρες, δυστυχιμένες γυναίκες και αδύνατα πεινασμένα παιδιά. Ο Όλιβερ δεν είχε ζαναδεί τόσο άθλιο μέρος. Σκεφτόταν να το σκάσει όταν ο Νυφίτσας τον έσπρωξε προς ένα άνοιγμα. Μπήκαν σε ένα χαμηλοτάβανο δωμάτιο φωτισμένο με κεριά, όπου μερικά αγόρια κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι. Από ένα τεντωμένο σκοινί κρέμονταν πολύχρωμα μαντίλια. Στο τζάκι όπου έβραζε ένα κατσαρόλι με λουκάνικα, στεκόταν ένας ρυτιδιασμένος γέρος με μπερδεμένα κόκκινα μαλλιά και μοχθηρά μάτια που άστραφταν.

Τα αγόρια περιτριγύρισαν τον Νυφίτσα, καθώς εκείνος ψιθύρισε κάτι στον γέρο. Μετά έκανε νόημα προς τον Όλιβερ.

«Αυτός είναι ο καινούριος μου φίλος, Φάγκεν» είπε ο Νυφίτσας. «Το όνομά του είναι Όλιβερ Τουίστ».

«Χαιρόμαστε που σε γνωρίζουμε, Όλιβερ. Χαιρόμαστε πραγματικά πολύ» είπε ο Φάγκεν χαμογελώντας. «Παρατήρησα ότι κοιτούσες τα μαντίλια» γέλασε. «Μόλις τα πήραμε κι είναι έτοιμα για πλύσιμο, Όλιβερ, αγόρι μου».

